

ח"כים מיניץ וכהנא
מין ציונות ששמה מיניציונות

שיים על ווי האיטליזם ברחובות הראי
שיים. אין גם להניח כי אבא חושי היה
איפעם זוכה במינוי למועצת גדולי-התורה
רה.

אולם בחיפה שייכות כל הסיעות הדי
תיות מאו ומעולם לקואליציה העירונית.
שליטי חושיסטאן, היודעים לחלק את ה
שלל לשביעות רצון כל הגושים שכם ל
קיום המשטר המושחת, מצאי בנקל שפה
משותפת עם נציגי הדת. היתה זאת שפת
האחווים.

משום מה סבור חושי כי פא"י הקר
צונית היא שותפת נאמנה יותר אפילו
מהפועל-המזרחי המתון. לכן מינה כסגנו,
מיניצוקראט מובהק, ח"כ פא"י הגייגני
יעקוב כ"ץ.

כ"ץ היה פעם שותף של גיסו בבית
מסחר לדגים בשוק תלפיות החיפאי. גי
סו לא אהב את עליונותו הציבוריים, סי
לק אותו מן החנות. כ"ץ מצא מיד ער
סוק נקי יותר, אם כי לא פחות ריחני:
נציג פא"י וסגן ראש-עיריית חושיסטאן.
כארם סימפטי, נוח לברית ונרדן מט
בעו, ירדם הגדול של בעלי הקוסקים,
לא מצא כ"ץ פסול גם בפתיחת התעורר
כה בשבת. אולם אנשי הפועל-המזרחי,
שרגו על כי שוב לא נבחר נציגם ל
תפקיד סגן-חושי (אף שהתפקיד הגיע
להם לפי מספר הקולות) החליטו לפוצץ
את הקואליציה המקומית: הם אירגנו
את המהומות.

אלפי יהודים חרדים, נאמנים לדתם,
יצאו להפגין בתמימות, מבלי להעלות על
דעתם שאמונתם הטהורה משמשת רק
קלף במשחק-הפוקר של ראשי ממלכת
חושי.

ההמשך היה מעציב. כ"ץ נאלץ להתי
דיע לעתונאים שהתפטר מתפקידו, כדי
לפיס את הרתיים הנרגשים אותם הוא
מייצג, כביכול, בעירייה. אולם כאשר ה
גיע הענין לכנסת, ואגודת-ישראל הגישה
הצעה של אי-אמון בממשלה, היו אלה
שלושה נציגי פא"י, אבירי הדת ללא חת
וללא דופי (פחות או יותר), שהצביעו
נגד אגודת-ישראל. הם נמנעו, פשוט, מ
הצבעה, ממש כמו הקומוניסטים.

למחרת היום נתברר כי משהו מוזר
קרה גם לכתב התפטרותו של יעקוב כ"ץ
בחיפה. אי-אפשר היה למצוא אותו. שני
השליחים שנשאו אותו לא הגיעו, משום
מה, מחדרו של כ"ץ לחדרו של חושי,
השוכנים באותה קומה של בנין העירייה.
הדבר העמיד את כ"ץ במצב קשה. הוא
לא יכול היה לחזור בו מהתפטרותו, כי
פשוט שכח להתפטר.
אכן, באיש דגול זה מצא מיניץ את
מינו.

***

עסקי מיניציונות

אפשר היה לשאול, בסקרנות מ
סויימת, היכן נמצאים חברי פא"י ה
חרדים, וכיצד הם גונתים למינוי יד חופ
שית בניהול עסקיו.

התשובה היא פשוטה וממצה: איש אינו שואל איתם.
לאט לאט התרחקו כל עסקני התנועה, מלבד קומץ של חצי
תריסר מיניצוקראטים — מיניץ עצמו, יעקוב כ"ץ, קלמן כה
נא, ראובן אהרונוביץ ועוד חבר אחד או שניים. משמאל
התגבשה סיעת חזון ומעש, שחתרה לפירוק המפלגה ולא-
חודה עם הפועל-המזרחי בהסתדרות גדולה של הפועל הדתי.
מימין קמה סיעת איחוד וותיקי התנועה, שחתרה לעבר אגו-
דת ישראל. לשואה התאחדו שתייהן גם יחד נגד גילויי המי
נצומוניה. היש מהר נואשו ממומתם הבלתי-מיציאותית.

לשוא קרא דודי איגור: "אנו רוצים לגלות את קלונם
של ארבעה, חרשים או ששה איש בלבד, אלה שבקצרת הכסף
ובקצרת מפלגה חילונית השתלטו על התנועה, הרסו והורסים
את יסודותיה, ירדו ויורדים לחיי החברים העמלים!"
לשוא שאל ש. ב. רוזנברג: "האם זו חברה מסחרית או
מפלגה ללא שום יסוד אידיאולוגי, אשר כל מטרתה היא להתי
עסק בבחירות ולתפוס עמדות לחוג מצומצם השולט (בה)?"
לשוא התלונן עסקן חשוב אחר, בבטאון האופוזיציה:
"ספק גדול אם הגיעה השתיחות (במפלגות אחרות) לשוא
כזה כמו בתנועתנו, שאינה יודעת דמוקרטיה מהי, דעת
חברים מהי... (אף כי) תורה ומוסר ויראת שמיים חרותים
על דגלה מיום היווסדה."

אותו חבר חישב ומצא כי בחמש השנים האחרונות שהו
אנשי הצמרת בארצות-הברית, באנגליה וכיבשת אירופה בסך
הכל 32 חודש, כלומר חודשיים יותר מאשר שהו בישראל.
אולם מאבק הסיעות היה לשוא. למנהיג חזון ומעש,
אברהם גולדראט, לא היתה ברירה אלא לוותר על הכסא
שהובטח לו בכנסת, המורת תשלום פעוט של 10 אלפים ל"י.

***

הצמיתים והכום

אישם של מנהיגי האופוזיציה בתנועה מבוסס על
בסיס איתן מאוד. כי מפלגת מיניץ היא מפלגה ישראלית
טיפוסית לדוגמה. בממדים קטנים קיימים בה כל הקווים

ונוצר. כך עשו, באמתלות שונות, מוסדות שונים ומשונים,
הרוצים ביקרה של מפלגה זו.

***

מיניץ עובר לסוחר

דוע קשה לברר את ההכנסות וההוצאות של עסק
כה משגשג? התשובה פשוטה מאד, תדהים אולי מנהלים
של עסקים מסוג אחר.

העסק ששמו פועל-אגודת-ישראל הוא, למעשה עסק פרטי.
אין זו חברה בע"מ, המנהלת פנקסים. אין היא נאלצת למסור
דו"ח למס'ההכנסה. אין בה מוסד לביקורת, או ועדת-סיקות.
אין בה מערכת ענפה של גזברים, מנהלי חשבונות ורואי
פנקסים.

יש בה: בנימין מיניץ.
מיניץ משלם את כל החשבונות. האשראי האישי שלו
בלתי-מוגבל ממש. כל אחד יודע כי לא חשוב מה הסכום:
מיניץ ינחת ברגע הנכון בשדה-התעופה בלוד, כשכביסו הציק
הדרוש, מכספי התורם הציוני האלמוני באמריקה.

השם מיניץ, פירושו, באידיש, מטבע. אכן, שמו באמת הפך
מטבע העובר לסוחר.

זהו עסק של כיש אחד. מיניץ נוהג בו כמו חוטר-זהב כי
קאליפורניה של ימי הבהלה, שהחזיק את זהבו בחגורה הק
שורה לגופו. הוא הגובה, הוא המשלם. פקידי המפלגה הם
פקידיו האישיים, מקבלי התשלומים מקבלים אותם מן הבוס.
כל אחד קשר בו אישית.

אין הוא קמצן או צרא-אוסף. אין הוא דומה לעריץ כלכלי,
השומר בשבע עיניים על כל פרטה. אדם המבקש טובה,
בטוח לקבלה ממיניץ. אדם הזקוק לנדבה, להקצבה, לסעד,
יבוא על סיפוקו.

מיניצולו, שיבוא לכתוב ביוגרפיה ממצה על איש, ימצא
כי מיניץ הוא אדם טוב-לב, שופע הומור, נוח לבריות, הדוגל
בסיסמה: לחיות טוב ולתת לחיות. והוא חי טוב.

בשביל מנהיגה של מפלגה בלתי-ציונית, שלחמה נגד הק
מת המדינה ואשר גם כיום אינה מיוצגת בקונגרס הציוני,
שפר חלקו של מיניץ במדינה הציונית ובתנועה הציונית.
וזהי מין ציונות כדאית. אפשר לקרוא לה מיניציונות.

***

סיס כשר למהדרין

חוק כלכלי עתיק יומין הוא: המקבל חייב לתת. גם
גאון כלכלי כמו מיניץ הבין זאת. הוא לא היה קמצן כי
שרותים. מעולם לא נאלצה מפא"י, השולטת במדינה ובקרנות
הציונות, להתחרט על ההקצבות שניתנו ביד כה נדיבה לפר
על-אגודת-מיניץ.

כי מאז קום המדינה מהוה פא"י מעין סוס טרויאני, כשר
למהדרין, במטבת הדתי. בידי מפא"י זהו מקל-הגובלין שאפשר
להכות בו לכל עבר: פעם באגודת-ישראל הסוררת, פעם
בפועל-המזרחי המורה.

הנה כמה פרקי מיניצוגרפיה, מאלפים למדי:

• בימי הכנסת השנייה היו סיעות אגודת-ישראל ופא"י
שייכות תחילה לקואליציה. מיניץ דרש לעצמו תפקיד של
תת-שר במשרד הפנים, אך לא בא על סיפוקו. תחת זאת נתמ
נה ישראל גן-צבי, חבר הפועל-המזרחי, לתפקיד מרכזי
במשכורת כאותו משרד. גן-צבי הוא גיסו של מיניץ.

• כשהגיע הסכסוך על גיוס הבנות הדתיות לשיאו, הת
פרקה התבילה. אגודת-ישראל ופא"י כרתו בנייהם ברית
בכתב לפרוש יחד מן הקואליציה. למחרת יום הפרישה נודע
כי מיניץ פתח כבר קודם לכן במשא-ומתן עם מפא"י, הבטיח
לעצמו כי אחרי סילוק שר-הסעד איציה-מאיר ליון האגודאי
מתפקידו היה הוא, מיניץ, שר במקומו.

הגילוי גרם לשערוריה עצומה במחנה הדתי. לשוא טען
קלמן כהנא כי אמנם חתמה פא"י על הסכם לפרישה משו
תפת, אך מעולם לא התחייבה שלא לחזור לבדה למחרת
היום. כשהגישו גלי ההתמרמרות את הסאה, קרא דויד בן
גוריון ככנסת בחצות הלילה למיניץ, הודיע לו שלטובת הענין
המשותף עליו לוותר. למחרת הודיע מיניץ כי נכנע לתחתי
דעתה של מועצת-גדולי-התורה, ישרא באופוזיציה.

• היתה זאת אופוזיציה מיוחדת במינה. בכל ההצבעות
החשובות, על נושאים דתיים וחילוניים, הצביע מיניץ לטובת
הממשלה, נגד אגודת-ישראל. אך כשקרב מועד הבחירות,
חשש להופיע לבדו ברשימה נפרדת, עשה שלום עם האגודה,
הודיע שמעתה יקבל את מרות מועצת-גדולי-התורה והופיע
ברשימה משותפת עם האגודה. התמורה: שלושה כסאות כי
כנסת, במקום שניים. הכותר לא נשאל כלל.

• בכנסת השלישית התפרקה התבילה מיד. בכל ההצבעה
חשובה, החל בתקציב המדינה וכלה בהלאמת חברת החשמל,
היה מיניץ האופוזיציוני נאמן יותר למפא"י מאשר הפועל
המזרחי הקואליציוני. כאשר הוצגה הממשלה החדשה בפני
הכנסת, נמנע מיניץ מהצבעה נגד השלטון, שכלל עתה את
מפ"ם ואחדות-העבודה.

כמעט ולא היתה הצבעה אחת בה הצביעו שלושת ח"כי
פא"י יחד עם שלושת ח"כי אגודת-ישראל. כאשר נשאל אחד
הח"כים לפשר הדבר, ענה: לדברי אחד מחברי מפלגתו:
"אינטרסים כלכליים מחייבים אותנו לשתף פעולה עם המפ"
לגה השלטת במדינה."

אחד האינטרסים: שיתוף פא"י כבעלת-מניות בחברת
הנפט-הכל-מפלגתית נפטא. שהפקעה את רכוש האומה ל
טובת המיניצים למיניהם.

***

חויסיסטאן ומיניצוקראט

חודש הגיעו שיטות המיניצוקראטיה לשיא חדש.
היתה זאת פרשת תפוחים התעשייה בחיפה. שם הגיעו
שני מכנים פוליטיים מעורבים לברית בלתי-קדושה. חר
שיטטאן ומיניצוקראט עשו יד אחת — נגד הדת.
חיפה האדומה היא העיר היחידה בארץ בה קיימת תחי
בורה ציבורית בשבת. בחיפה גם מסתובבים החזירים חופ